

אין ילדים אלה של שכונת המרכז המסחרי דומים למוד-
עות התעמולה של קרן-היסוד (מימין). אין הם דומים למודעות-
תעמולה בכלל.
בסטאטיסטיקה הם מופיעים במדור: עולים שנקלטו. שהרי
עזבו את מחנות העולים, שהרי חיים הם בעיר.
אלא שהחיים שונים מן הסטאטיסטיקה. החיים אומרים:
ילדים אלה לא נקלטו. הם מתגללים ברפש, חיים בשטח הפקר
— מעשי ונפשי.
תמונות אלה מצטרפות לכתב אשמה. קל לגולל אשמה זו
על אחרים — על הכנסת, על הממשלה, על הסוכנות. אולם
על ספסל הנאשמים יושב האדם המודעזע למראה התמונות:
האזרח הפשוט. עליו רובצת האחריות.

זוהמה בשפע: שמחה, בת שנתים, 6 חדשים בארץ, אבא מחוסר עבודה. יש לה
פינה משלה: מטרים מעטים מגדל התיל הדוקיני המטמן שטח הפקר ב'ן ישראל והירדן.

גן ילדים לכל: כאן אין לומדים עברית, גם לא שירים. כאן לומדים רק להתרוצץ על הארץ.
לשחק בשברי אבנים וחוטאים שנשארו מימי הקרבות שהפכו את המרכז המסחרי לעי חרבות גדול.

הידדה והצעציע: רחל, בת 3, 4 חדשים בארץ. גרה בחדר עם 9 אחים ואחיות.
מרחוק: הישוב הוותיק, ג'יהעדן **מקורב:** חנויות מפוצצות, מקלט עולים.

חינוך חובה: החוק לא הגיע אליהם, כי איש לא התענין בהם. יתכן והעולם התחתון יתענין.
השיכון: פינה באולם שרוף, מפוצץ. **התעסקה:** סילוק החורבות והצואה

